

Με υπότιτλο «Μία ξεχασμένη υπόθεση», ο Σ.Λ. επανέρχεται στην μαζικότερη αντιστασιακή δράση κατά τη διάρκεια επταετίας, επανατοποθετείται, φωτίζει την υπόθεση τόσο με τις προσωπικές του εμπειρίες όσο και με εμπεριστατωμένες απόψεις για ότι συνέβη, αλλά και ότι δεν έτυχε αναγνωρίσεως εκείνο το τριήμερο.

Επανατοποθετείται, διότι το 1977 είχε εκδοθεί δίτομο έργο του, που ήταν χρονικά το πρώτο που κυκλοφόρησε σαν πολιτική κατάθεση για το φοιτητικό κίνημα κατά της δικτατορίας και ειδικότερα για την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Στα 20 του χρόνια, τον Νοέμβριο του '73, ο συγγραφέας, φοιτητής τότε στη Φυσικομαθηματική σχολή του Καποδιστριακού, είχε ενεργό, ρόλο, καθότι μέλος της Συντονιστικής Επιτροπής στην εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Το περιεχόμενο της έκδοσης στο σύνολό δεν είναι εύκολο να γίνει θελκτικό για όσους δεν έζησαν τα γεγονότα ή δεν έχουν την επιθυμία να σκύψουν με επιμέλεια στο παρελθόν. Τούτο σε τίποτα δεν σημαίνει ότι δεν είμαι σημαντική αν όχι απαραίτητη κατάθεση, και τούτο διότι μας προσφέρει μια αναλυτική περιγραφή των συνθηκών που διαμόρφωσαν το φοιτητικό κίνημα, με αντίστοιχη επιχειρηματολογία αποφεύγοντας, όπως ο ίδιος σημειώνει, την ξύλινη γλώσσα.

Έτσι, καταθέτει λεπτομερείς περιγραφές, σκιαγραφεί τις δράσεις και τους πρωταγωνιστές της καταλήγοντας στα συμπεράσματά του. Κυριότερα των οποίων είναι τα εξής:

1. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου κέρδισε κεντρική θέση στη σύγχρονη ελληνική ιστορία, επειδή ήταν μια αυθόρμητη -χωρίς την παραμικρή κομματική καθοδήγηση- εξέγερση εναντίον της δικτατορίας, για ελευθερία και δημοκρατία. Είναι από τα ιστορικά γεγονότα

που έχει ζωτική ανάγκη ο κάθε λαός για να διατηρεί τον αυτοσεβασμό του.

2. Επιχειρηματολογεί ότι χωρίς το Πολυτεχνείο δεν θα υπήρχε η μεταπολιτευτική Ελλάδα, καθώς με το πείραμα Μαρκεζίνη θα είχε ακολουθηθεί ένας δρόμος παράλληλος με εκείνον της Χιλής όπου ο Πиноσέτ μετά το πραξικόπημα του 1973 παρέμεινε κυβερνήτης μέχρι το 1990 και αρχηγός των Ε.Δ. μέχρι το 1998. Δεν τιμωρήθηκε ποτέ.

3. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου, δεν ανέτρεψε το δικτατορικό καθεστώς, αλλά το απονομιμοποίησε πλήρως πολιτικά. Όπως μας διδάσκει η Ιστορία κανένα καθεστώς πλήρως απονομιμοποιημένο πολιτικά δεν έχει μακροημερεύσει. Αυτό που έκανε το Πολυτεχνείο ήταν να θέσει τη δικτατορία σε τροχιά κατάρρευσης.

4. Κάνει λόγο για μια σχετικά μικρή μερίδα που υποστήριζε το καθεστώς, αλλά το ανέχτηκε η πλειονότητα των Ελλήνων. Σημαντικός λόγος που συνέβη αυτό ήταν η απαξίωση του κοινοβουλευτισμού με την Αποστασία και ότι ακολούθησε.

5. Αναφέρεται στον «μύθο» ότι το Πολυτεχνείο ευθύνεται για την απαράδεκτη κατάσταση που επικρατεί στα ελληνικά πανεπιστήμια. Τον ανατρέπει λέγοντας ότι οι ομάδες που εμπλέκονται στα επεισόδια μπορεί να επικαλούνται το Πολυτεχνείο, αλλά αυτό είναι μια προσπάθεια να αντλήσουν από ένα γεγονός που δεν τους ανήκει, όπως δεν ανήκει σε καμία πολιτική παράταξη ή κόμμα.

6. Τέλος δίνει πληθώρα στοιχείων για το ρόλο της «Αντι ΕΦΕΕ», και του «Ρήγα», που αρνήθηκαν την εμπλοκή στην εξέγερση, προφανώς δεχόμενοι κομματικές εντολές, τους ελιγμούς τους για τον έλεγχο της κατάστασης και το πραξικόπημα, έτσι το χαρακτηρίζει, για την σύνταξη και δημοσιοποίηση της διακήρυξης της Συντονιστικής Επιτροπής. Αρκετό χώρο καταλαμβάνει και η περίπτωση του Διονύση Μαυρογένη που την ορίζει ως την πιο μελανή σελίδα στην ιστορία του φοιτητικού κινήματος στη δικτατορία, με δράστη την ηγεσία της ΚΝΕ/Αντι-ΕΦΕΕ. Πάνω στην περίπτωση Μαυρογένη, αναφέρει ένα περιστατικό που συνέβη δεκαετίες αργότερα, το οποίο αν μη τι άλλο αναδεικνύει μέσα από ένα πολύ συγκινητικό επεισόδιο μια γνήσια συγγνώμη.

